

The background of the cover is a detailed illustration of a European city street during a storm. In the foreground, a person's arm in a dark, heavy coat holds a silver semi-automatic pistol, pointing it towards the viewer. The street is wet and reflects the light, with many fallen leaves scattered across it. In the background, multi-story buildings with many windows line the street. Some windows are lit from within, while others show signs of damage or are boarded up. The sky is dark and filled with swirling clouds and falling leaves, creating a sense of chaos and danger.

Vladimír
Šlechta

Kletba

POSLEDNÍ VELKOMĚSTO

KNIHA DRUHÁ

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

KLETBA

Copyright © 2019 by Vladimír Šlechta

Cover © 2019 by Tomáš Flak

Czech Edition © 2019 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-454-3

ISBN PDF: 978-80-7456-455-0

ISBN ePub: 978-80-7456-456-7

ISBN Mobi: 978-80-7456-457-4

Vladimír Šlechta

Kletba

Poslední velkoměsto
kniha druhá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2019

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Šílený les

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Zima v Thonnierice

*Hraničář **

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

*Projekt Berserkr **

Poslední velkoměsto

1. Tajná historie Bornnu
2. Kletba
3. *Padající Archanděl **

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

** připravujeme*

Postavy z předchozích knih

Hledači střepů z Apokalypsy

Oggerd (34 let): kyborgizovaný voják, major císařské armády. Několik let byl velitelem tříčlenného týmu, který na Periferiích a v Pustinách zkoumal takzvané „střepy z Apokalypsy“ – technologické pozůstatky předapokalyptické civilizace. Při poslední průzkumné výpravě (viz román *Keltská brána*) zůstal odříznutý na druhém břehu rozvodněné řeky a nevrátil se s ostatními do Bornnu.

Gouvernet Raymond Fink, přezdívaný *Gowery* (32 let): rodák z Prahy, vyjednaváč a detektiv. V cyklu *Poslední velkoměsto* je vypravěčem celého příběhu.

Hal Hargo (29 let): doktor všeobecné technologie. Vědecká podpora týmu „hledáčů“.

Přátelé od Nyxehafenu

Jaine Fuchs, přezdívaná Ajna (26 let): dcera císařského rady Josepha Fuchse a neteř Dante Albrechta, kterému se přezdívá Inkvizitor. Strýček pro ni zařídil oddíl vybraných vojáků, průzkumníků a vyšetřovatelů, který úkolovala podle svého uvážení. S Oggerdem a Gowerym se setkala severně od Nyxehafenu, když se pokoušela odhalit tajemství létajících talířů (viz román *Kyborgovo jméno*). V současné době je Ajna těhotná a čeká Oggerdovo dítě.

Norris (asi 35 let): člen Ajnina týmu, voják a průzkumník.

Basel (asi 25 let): člen Ajnina týmu. Naivní mládenec s fenomenálním citem pro motory a mechanická zařízení.

Fido, celým křestním jménem Fridolin (asi 30 let): člen Ajnina týmu, voják. Pamatuje si Goweryho z Pustin, ale Gowery si nepamatuje jeho. V *Tajné historii Bornnu* byl pro Goweryho pouze hlasem v telefonu.

Anton Kästner (asi 40 let): člen Ajnina týmu. Vyšetřovatel a infiltrátor.

Kamarádi od Keltské brány

Wilhelmine Drescher (51 let): padesátiletá žena v těle patnáctileté dívky. U Keltské brány změnila stranu a přidala se k Oggerdovi.

Nina (16–17 let): dívčina s nejasnou minulostí, v současnosti Hargova snoubenka.

Obyvatelé Bornnu

Dante Albrecht, přezdívaný Inkvizitor (asi 55 let): zastupující ministr vnitra, strýček Jaine Fuchs. Je jedním z funkcionářů, kteří v minulosti úkolovali Oggerda a jeho tým.

Balduin (53–55 let): novinář, redaktor kulturní a vědecké rubriky Bornnského kurýra.

Tatjana Stockheim (28 let): herečka, subreta bornnské operety Ekran. V současnosti je obsazená do hlavní ženské role připravovaného velko filmu *Dar*.

Císařský rada *Joseph Fuchs* (asi 50 let): vyšší hodnostář Císařství, otec Jaine Fuchs.

Ferdinand Bjelke, přezdívaný Ferdys (stáří nezjistitelné, odhadem 150 let a více): odborník přes počítače a počítačové programy. Takzvaný „duch ve stroji“. Jakožto digitalizovaná osoba (jak sám tvrdí) se nachází na harddiscích superpočítače Cody3. Je ale možné, že se za původního Ferdyse vydává někdo jiný, živý a nedigitalizovaný.

David (asi 75 let): Ferdysův starý kamarád.

Markus (asi 45 let): snoubenec Hargovy tety Helgy, majitel restaurace U Převozníka ve čtvrti Brandenburg.

Noví přátelé a známí

Jorika Staneková (18 let): příslušnice pražské prominentní

rodiny, v současné době láska Goweryho života (viz román *Projekt Berserkr*).

Herbert (věk neznámý, odhadem asi 70 let): voják z Orgonu. Kdysi dávno byl pobočníkem Oggerdova otce Orlanda.

Poznámky k pravopisu: obecná podstatná jména v germánštině jsou psána s malým písmenem na začátku – to odpovídá pravidlům spisovné germánštiny z poloviny třiaadvacátého století. Naproti tomu přechylování či nepřechylování ženských příjmení je dáno Goweryho libovůlí a jeho momentální náladou.

Prolog:

Záblesky ve zničené paměti

01

Vzpomínka:

Místnost se nacházela hluboko pod zemí. Žádná okna, jen jasné světlo zářivek. Pachy. Slabý zápach moči se přebíjí se spalovaným tabákem, do toho je přimíchána dezinfekce: chlór a ještě něco dalšího, snad ozón.

Chlapík v bílém plášti usrkává kávu ze smaltovaného hrnku. V zažloutlých špalíkovitých prstech drží ručně balené cigáro, kouř líně odplývá k mřížce vzduchotechnického zařízení. Je už postarší, dávno překročil padesátku. Prospělo by mu, kdyby pár kilo shodil. Má bambulovitý nos a naducané tváře, zarostlé třídním strništěm. Brýle si posunul až na pleš.

„Už jednou ti vymazali paměť, Oggerde. Neřekli mi to. Možná to nevěděli. Vypadá to, že všechny tvoje vzpomínky

na dětství jsou v hajzlu. Teď chtějí, abych ti vymazal paměť znova, ale já to neudělám. Víš proč? Nenastrkal jsem ti dráty do hlavy jen proto, abych ti teď dokurvil mozek... Ty a já uděláme dohodu. Já tě jen tak trochu šlehnu magnetickým polem, a ty budeš tvrdit, že si nic nepamatuješ. Souhlasíš? Bodejť bys protestoval. Na chvíli nebudeš vědět ani o týchle naší rozmluvě, ale nebude trvat ani rok, a vzpomeneš si.

*Proč bych ti měl vlastně kurvit mozek? To bych ti nemohl přednést svoji nabídku. Ona to vlastně není ani tak nabídka jako spíš prosba. Jednou se rozpomeneš na tuhle naši rozmluvu. Chtěl bych tě požádat, vrať se sem, postřílej ochran-ku i všechny ty šmejdy, kteří mě tu drží. Vyveď mě nahoru. Chtěl bych znova vidět modrou oblohu, nebo jen tak stát v dešti a moknout. Chtěl bych se znova nadechnout opravdického vzduchu, a ne tohohle svinstva, milionkrát prohn-
anýho přes filtry. Vrať se pro mě, Oggerde, a nebudeš litovat. Já ti toho můžu nabídnout opravdu hodně.“*

02

Vzpomínka:

Tohle ještě není Böwald, ten se tyčí na jihu jako temné mračno. Orgon je až za ním.

Je to zapomenuté údolí v Boiohiemu. Nikdo o něm neví.

Je chladný den pozdního léta. Na pastvině se pasou ovce. Vysoká žena se dívá, jak rolníci pohrabují seno a nakládají ho na vůz.

Žena je vysoká, přísná, oblečená do upnuté halenky a dlouhé sukně. Hubená. Stará. Už před dvěma lety oslavila padesáté narozeniny.

Zaclání si oči, něco si tiše šeptá.

„Co říkáš, babičko?“ ptá se chlapec.

„Blíží se jezdcí!“ volá žena.

Je to nějaké kouzlo, protože rolníci náhle nemají v rukou hrábě, ale muškety.

Jezdci jsou čtyři. Zamračení, ramenatí, unavení. Každému visí na zádech puška. Opakovací puška, což je zatím veliká vzácnost.

Tři jezdci zůstávají stát, čtvrtý vede koně až k hubené ženě.

Žena zvedá ruku, hlavně mušket se sklánějí k zemi.

„Co tady chceš, Herberte?“

„Přijíždíme pro chlapce,“ říká muž naléhavě. „Oni už o něm vědí. Je jen jediná možnost, jak ho zachránit. Odvezeme ho, a zůstane naživu.“

03

Vzpomínka:

Prej jsi nakopnul plány Bílý čarodějce, medvídku. Jak to, že ještě žiješ?

Když se podívám, jak sladká je na těch starejch fotkách z císařský svatby, jak šťastně se tváří císař, co tehdá ještě císařem nebyl, tak bych vážně blila... Bílá čarodějka z Novýho Rotterdamu. Bílá, jako je bílá sůl. Jak to dělá, že pořád vypadá tak mladě?

Nejdřív terorizovala chudáky ze Salin, a oni ji za to milovali. Uctívali ji. Pak dostala na hraní celou Říši. Teprve se rozehřívá. Jestli ji někdo nezastaví, tak se Bornn změní v to, čím byl za jejího působení Novej Rotterdam: v nakaširovaný, navoněný a omašličkovaný peklo.

Kapitola první

Konkurz

01

Vystoupil jsem z vagonu městské dopravy a vydal se ke svému dočasnému domovu. Bylo pět odpoledne, ale na město už padla noc. Polovina prosince je prostě polovina prosince. Pouliční lucerny se snažily, seč mohly, ale světla bylo jen tak tak, abych se nepřizabil.

Domek v zahradě, který mi zapůjčil erár, jsem našel spíš po paměti. Když jsem otevřel branku, zjistil jsem, že něco není v pořádku. Z okna domku se linula žlutá záře. Uvnitř se svítilo. Někdo tam na mě čekal.

Rozhlédl jsem se. Po obou stranách ležela na trávníku tenká vrstvička včerejšího sněhu, ale z chodníku ji přes den slízalo chabé zimní slunce. Škoda. Kdyby tam zůstal sníh, poznal bych podle stop, kdo šel do domu a kolik jich bylo. Takhle jsem neviděl nic.

Rozepnul jsem si bundu a popadl pažbu walthera. Dvě vteřiny jsem se rozmýšlel. Pak jsem pistoli nechal, kde byla. Kdyby mě chtěli zabít, nesvítili by uvnitř, ale cíhali by v temných stínech v zahradě.

Odhodlaně jsem zmáčkl kliku vstupních dveří. Bylo odemčeno.

Prošel jsem chodbičkou a vstoupil do pokoje. Uprostřed místnosti svítila stojací lampa. V křesle, přesunutém do temného kouta, někdo seděl.

Seděl tam a mířil na mě velkým předapokalyptickým revolverem. Oko hlavně vypadalo jako ústí tunelu.

Zvedl jsem ruce nahoru. „V klidu,“ řekl jsem. „Co se děje?“

Ten, kdo seděl v křesle, sklopil zbraň.

„Gowery? Jsi to ty...? Kde máš pončo...? Co se ti stalo s vlasama...? Tys přišel o prst, nebo co?“

Bylo to řečeno v češtině. Ten hlas, nízko posazený, trošičku chraptivý a podle mého názoru velice rajcovní, jsem znal.

„Joriko?“ vyhrkl jsem.

„Jo, jsem to já,“ přitakala. „Jsem ráda, žes mě poznal, ty lásko mého života.“

Trochu se naklonila. Světlo lampy jí ozářilo obličej.

Byl to okrouhlý a dětsky vypadající obličej s pikantním nosíkem, rudými ústy, uměřenou bradičkou a velkýma očima, o kterých jsem věděl, že jsou pomněnkově modré. Vlasy měla světlounce hnědé, téměř plavé, ofina jí spadala do očí. Oblékla se, pokud jsem to v tom chabém osvětlení rozeznával, do světlého roláku a tmavých kalhot s vysokým pasem. Její kožené šněrovací boty do půli lýtek stály celé jmění.

„Kdes nechal pončo?“ zeptala se.

„Shořelo,“ vysvětlil jsem jí. „Shořelo na prach. A na popel.“

„A kde jsi nechal vlasy?“

V rozpacích jsem si přejel dlaní po temeni. Nahmátl jsem krátkého ježka. „Nějak jsem měl pocit, že jsem na dlouhý vlasy starej.“

„Je ti dvaatřicet,“ upozornila mě. „To není nějaký třes-
kutý stáří.“

„Každej je tak starej, jak se cítí,“ zaprotestoval jsem. „A já se cítím starej jako... jako... prostě starej... Co tady vůbec děláš? Kde ses tu vzala?“

„Přišla jsem zjistit, proč ses nevrátil domů.“

„Uváznu jsem tady!“ zablekotal jsem. „Nechtějí mě odsud pustit! Drží mě tady, jinak bych byl dávno zpátky v Praze...“

„Takže ty jsi tady uvězněnej,“ přikývla. „Vězní tě v tomhle domku, do kterýho si přicházíš, jak chceš. Máš pěknou novou bundu a prachy na kadeřníka. I když podle toho sestřihu bych řekla, že tě okudlal vězeňskej holič.“

„Tys nedostala moje dopisy?“ ujistil jsem se. „Nečetla jsi je?“

„Dostala, ale četla jsem z nich nanejvejš půlku. Některý věty byly začerněny. Občas byly začerněny celý odstavec.“

„Začerněny?“ podivil jsem se. „Proč byly začerněny?“

„To vážně nevím. Ale na každém dopisu bylo razítko císařskýho cenzora.“

„Aha... to spískala Ajna... Já ji snad zabiju, zmiji jedovatou!“

„Ajnu? Máš na mysli osobu jménem Jajne Fuchs?“

„Jo. Přesně tu.“

„Zabiješ ji i přesto, že čeká tvoje dítě?“

„Hele, nečeká moje dítě. Není těhotná se mnou.“

„Takže to není tvoje nadělení?“

„Čeká dítě mého nejlepšího přítele.“

„Máš na mysli Oggerda?“

„Jo. Přesně toho.“

„A kde ho vůbec máš? Seznámíš mě s ním? Třeba bych ho mohla Ajně odloudit, pokud je takovej chlapák, jak se o něm říká.“

„Oggerd tady není. V Pustinách ho odřízla rozvodněná řeka.“

„Oggerd tady není,“ zopakovala. „Vlasy nemáš, pončo nemáš, chybí ti kus prstu. O co jsi ještě přišel?“

„O klisnu. Víš, o kterou.“

„O tu starou a rezavou? Co měla barvu jako připálená vánočka?“

„Jo, o tu... Kontrolní otázka, ty nejsi těhotná?“

„Ne. Alespoň o ničem takovém nevím... Jsi rád?“

„No,“ připustil jsem, „vlastně by mi nevadilo, kdybysme spolu měli dítě. A potom další. Usadil bych se a žili bysme šťastně až do smrti.“

„Na to zapomeň,“ odfrkla. „Já se usazovat nebudu. A ty taky ne. Chci si něco užít a ty mi s tím pomůžeš.“

„Jak jsi mě tu našla...? Vlastně... ty jsi mluvila s Ajnou! Setkala ses s ní. Proto víš, že je těhotná.“

„V posledních pár tejdnech jsem s ní udržovala korespondenci,“ vysvětlila mi Jorika. „Asi jí bylo blbý, že tě tady drží. Napsala mi. Vysvětlila mi, že se odsud jen tak nepohneš. A že o mně furt mluvíš. Že bys ocenil, kdybych za tebou přijela.“

„Ta zmije!“ vyhrkl jsem. „Chystal jsem se, že se v příštích dnech vrátím do Prahy. Málem jsme se minuli... Jak dlouho už jsi v Bornnu?“

Pokrčila rameny. „Pár dnů.“

„Pár dnů? To jsi za mnou přišla teprve teď?“

„Jaine Fuchs mluvila o nějaký vyšetřovací komisi. Že prej bude ve prospěch věci, když tam budeš vypadat zoufalejš a sexuálně vyhladovělejš.“

„Ta potvora...! Pěkně jste se na mě domluvily... Ale

teď bysme mohli zapracovat na odstranění naší sexuální vyhladovělosti.“

Podívala se na tikající budík postavený na stolku. „To bysme nemohli. Za chvíli nám jede městská.“

Vstala z křesla. Teprve teď jsem si všiml, že vlasy jí od léta dorostly, takže si je mohla v týlu sepnout do miniaturního culíčku. Když se postavila, sahalo mi její temeno někam k uchu. Protože jsem vysoký, znamená to, že ani ona není zrovna podměrečná, samozřejmě poměřováno k ženským výškám. Postavu měla trošičku robustní, protože se během dospívání věnovala různým sportům. Měla na sportování čas a plno příležitostí. Pochází totiž z pražské hóch nóbl rodiny. Stejně jako já.

„Máme nejvyšší čas vyrazit, nebo nám to ujede,“ řekla.

02

Na stanici městské dráhy jsme se přemístili zrychleným krokem. Jorika si musela svůj krátký kabátek dopínat a přepásávat v chůzi. Byl to decentně proužkovaný kabátek s límcem lemovaným králičí kožešinou, který se k Jorice příliš nehodil. Nehodila se k ní ani kabelka středních rozměrů, dost velká na to, aby se do ní vešel revolver.

Stihli jsme to jen tak tak. Přisupěla městská souprava číslo sedmnáct složená ze dvou nepohodlných vagonů a hračkovitě vypadající mašiny s vysokým komínem. Nastoupili jsme.

Usadili jsme se na dvousedadle v blízkosti karbidové lucerničky. Jorika vydolovala z kabelky tištěný pláněk městské dopravy. Všiml jsem si, že si do něj udělala červenou tužkou poznámky.

„Kam máme namířeno?“ zeptal jsem se.

„Tady,“ poklepala na pláněk. „Do stanice Iris. Jede tam šestka.“

„Co tam budeme dělat?“

„Zúčastním se konkurzu na filmovou roli.“

Užasle jsem na ni zazíral. Jorika si vyhrnula rukáv, podívala se na náramkové hodinky a řekla: „Máme dvě hodiny času. Počítám s tím, že se v centru navečeříme. Z centra se pak do stanice Iris dostaneme za dvacet minut.“

„Počkej, prosím tě. Zabrzdí. Co je to za konkurz? To dělají konkurz v sedm večer?“

„Pozvali mě na půl osmou. Mají toho moc. Příliš zájemců, jak mi vysvětlila ta slečna.“

„Jaká slečna?“

„Nějaká slečna. Prostě slečna. Mluvila jsem s ní po telefonu.“

„Co tě přivedlo na myšlenku, že se přihlásíš na konkurz?“

„Požádala mě o to tvoje kamarádka Jaine Fuchs. Jestli bych jí nevypomohla, když už jsem tady.“

„Cože? Řekni mi to polopaticky, prosím tě.“

„Po večerech jsem v centru obrazila pár vináren. Chytila jsem na udičku jednoho agenta. A on zase chytil na udičku mě. Prostě jsme se vzájemně chytili. Agent mi objednal pití a začal mě přesvědčovat, že bych se ohromně hodila do filmu.“

„O jakým agentovi mluvíš?“

„O agentovi Filmových ateliérů, pochopitelně. Řekl mi o filmu, kterej teď začínají natáčet. Bude se jmenovat *Das geschenk*, neboli *Dar*. Tvrdil mi, že je tam jedna vedlejší role, která by mému typu přesně odpovídala.“

„Jo, jasně. Teď z tebe bude slavná herečka... Ale ve skutečnosti tě chtěl zatáhnout někam do privátu.“

„Právě že nechtěl. Tohle vůbec nezmínil. Byl příjemnej a zdvořilej, což mi přišlo divný. Jsem holka k nakousnutí, no ne?“

„Ehm, moment. Hledala jsi filmovýho agenta a našla jsi ho. Ale proč jsi ho hledala?“

„Prostě jsem dělala laskavost Jaine Fuchs. Pátrám na její žádost.“

„Po čem pátráš?“

„Jaine Fuchs má podezření, že se tady začínají ztrácet mladý holky. Takový, který právě přijely do města a moc se tu nevyznají.“

„Kolik se jich zatím ztratilo?“

„Mluvilo se o dvou. Zmizely beze stopy. Já prej přesně odpovídám profilu, a tak mě Jaine Fuchs požádala o pomoc.“

„To je od ní nezodpovědný!“

Jorika pokrčila rameny: „Nakázala mi, ať se zdržuju ve veřejnejch provozovnách. V barech a v restauracích. Ať moc nenasávám a ať s nikým nechodím na pokoj. Pokud něco zjistím, tak jí mám zavolat.“

„Tys teda něco zjistila... a zavolala jsi jí?“

„Ne. Zatím toho moc nemám. Jen vizitku. Napadlo mě, že zkusím zajít na ten konkurz. Třeba zjistím víc. Ale sama tam jít nechci. Tak blbá zase nejsem.“

„Máš tu vizitku?“

Zašmátrala v kabelce a vylovila ji. V chabém světle karbidové lucerničky se zlatě zaleskl text:

Harvard Jenks
agent Filmových ateliérů

Obrátil jsem vizitku na rub a uviděl rukou napsané telefonní číslo s bornnským předčíslem.

„Takže jsi zavolala na tohle číslo?“

„Jo. Dneska dopoledne. Slečna si zapsala moje nacionále, který jsou pochopitelně falešný. Vyptala se, odkud jsem, kolik je mi let a kdo mi dal telefonní číslo. Pak mi sdělila,

že pro velkej zájem mě můžou pozvat až po Novým roce. Nebyla moc vstřícná, ale tak nějak udržovala rozhovor. Nepoložila mi to. Nakonec jsem ji ukecala na dnešní večer, že prej udělají výjimku a zdrží se tam o chvíli dýl... Tohle nevypadá podezřele, ne? Vlastně o mě ani moc nestáli.“

„Může to bejt psychologickej trik. Ze začátku tě odmítali, abys to chtěla ještě víc... Co všechno ti ta slečna řekla?“

„Že mají plno. Že agenti nabrali příliš adeptů. Byla taková laxní, nebo jak bych to řekla. Ale udržovala rozhovor.“

Něco mi zabrnkalo v hlavě. „Neopakovala určitá slovní spojení? Slovo od slova a se stejnou intonací?“

„Když se na to takhle ptáš, tak možná jo. Ale v té chvíli jsem si to neuvědomila... Proč?“

„Možná ses nebavila se živým člověkem, ale se semi-intelligentním radičem.“

„Semi-co?“

„To je předapokalyptický udělátko. Program z Času zázraků.“

„Znamená to něco?“

„Znamená to, že zavoláme Ajninu kancelář a vyžádáme si podporu.“

„Ale prosím tě! Ty ji chceš otravovat dva dny před Vánocema? Stihla by tam vůbec někoho poslat, aby tam byl v půl osmý?“

„Mělas jí zavolat dřív! Hned, jak sis domluvila tu schůzku. Nechápeš, že to spunktovali takhle na honem, abys neměla čas si to pořádně promyslet?“

Chvíli mlčela a pak řekla. „Ty mě děsíš, Gowery... Možná jsem to udělala blbě. Takže to vzdáme? Odpískáme to a nikam nepojedeme?“

„Už jsme na cestě,“ řekl jsem. „Podíváme se, co za tím vězí. Ale nepůjdeme tam na půl osmou. Omrkneme to předem. Čím dřív, tím líp.“

Pak jsem ji z náhlého popudu chytil za ruku.

„Víš vůbec rodina, že jsi tady?“ zeptal jsem se. „Nebo jsi z Prahy utekla a nikomu jsi nic neřekla?“

„Ale jó, vědí to,“ přikývla.

Díval jsem se jí do tváře, takže jsem viděl, jak zakroutila očima. Bylo mi jasné, že něco tají. Na to, že by v Praze usychala láskou ke mně, to vážně nevypadalo.

Na vyzvídání však nebyl čas. Za okny vagonu se rozlila záplava světél městského centra.

03

Od konečné sedmnáctky jsme se na konečnou šestky přesunuli pěšky. Středověké ulice bornnského centra byly svátečně nasvícené a korzovalo v nich množství lidí, kteří si užívali předvánoční pohodu. Teplota se držela mírně pod nulou a sněhový poprašek, který přetrvával na zastíněných místech, tomu dodával správnou atmosféru.

Na náměstí Císaře Horsta Sibelia, přes které jsme přecházeli, se konaly pravidelné předvánoční trhy. Nahoře byly od domu k domu natažené girlandy z chvojí, dole se lidé přesouvali od stánku ke stánku a vybírali si drobné šperky, ozdobnou keramiku, hračky či dřevěné měchačky a válečky na nudle. Pro zlepšení nálady popíjeli svařené víno, přeslazenou kávu i horkou čokoládu.

Jorika kývla ke stánku, kde na roštu opékali bratwursty. „Nekoupíme si alespoň něco do ruky?“ zeptala se až příliš nahlas. Pár lidí se ohlédlo, protože to řekla česky.

„Zkus radši germánštinu,“ řekl jsem. „Takhle jsme moc nápadní.“

„So ja,“ přešla na místní jazyk. „Ich bin ein bischen hungrig, mein geliebte.“

Věděl jsem, že mluví germánsky plynule, její přízvuk byl však nepřeslechnutelný. Neuvědomovala si to, ale myšlenka, že by ji s její výslovností obsadili do filmu, byla absurdní.

„Mám hlad,“ štouchla do mě. „Dáme si jídlo.“

Zaváhal jsem, protože od stánku se linula lákavá vůně. Pak jsem zavrtěl hlavou. „Ve frontě bysme postáli nejmíň deset minut, jenže musíme bejt co nejdřív na místě. Až to vyřídíme, vezmu tě někam do restaurace. Slibuju.“

Zatvářila se nespokojeně, ale nic nenamítala. Tuhle akci koneckonců vyvolala ona.

Z náměstí Horsta Sibelia jsme se vánočně vyzdobenými ulicemi dostali na konečnou šestky. Městské lince číslo šest, pokud to nevíte, se říká Dolní hydroponická magistrála.

Když jsem zapátral v paměti, nevzpomněl jsem si, že bych po Dolní magistrále někdy cestoval. Ani v době svých studií. Tahle linka byla prostě jen spojnicí centra s jihovýchodním okrajem hydroponických skleníků. Nikdy na ní nebylo nic zajímavého nebo pamětihodného.

Spoj nám odjížděl hned vzápětí. Usadili jsme se na nepohodlném dvousedadle. Jorika se mi nalepila na rameno a zašeptala mi do ucha, samozřejmě že česky: „Co myslíš, že se stalo těm holkám?“

„Kterej?“

„No, těm dvěma, který se ztratily.“

„Nic pěknýho,“ řekl jsem.

„Myslíš, že je někde nutí k prostituci?“

„Pochybuju. V Bornnu je prostituce legální. Je dozorovaná státem, kterej z toho vyšachoval kriminální živly. Není třeba nikoho nutit, vždycky je tu plno dobrovolnejch adeptek.“

„Aha...“

Odmlčela se.

Souprava projížděla temným územím bez jediné pouliční lucerny. Současní obyvatelé Bornnu, jak už jsem vysvětloval dříve, žijí na izolovaných ostrůvcích oddělených velkými kusy zpustlé a zchátralé městské zástavby.

Dobře je to vidět v noci. Souprava městské dráhy projíždí tmou – a tmou a tmou – až dokodrcá do chabě nasvícené enklávy, ve které žije několik desítek či stovek obyvatel. Pak se znovu zanoří do tmy.

Takže jsme jeli tmou. A náhle, jako by někdo odhrnul oponu, se vpředu rozvinula linie světél. Hotová řeka ze světla. Vjeli jsme přímo do ní.

Souprava zastavila ve stanici. Dveře se otevřely. Čekal jsem, že zaslechnu charakteristické hučení větrných generátorů, ale nebylo tam. Nad střechami předapokalyptických baráků jsem nezahlédl vysoké vertikály stožárů či odlesky světél na listech vrtulí. Což znamenalo jediné: tahle dlouhá nasvícená ulice je zásobována elektřinou z elektrárny.

Pokud vím, Bornn je napojený na hydroelektrárnu v Corisime vzdálenou asi sto kilometrů. Elektřinou z elektrárny jsou však zásobovány jenom nejdůležitější části města: centrum, císařský palác, správní čtvrť a prominentní Kaskády. Ostatní čtvrti jsou závislé na elektřině z lokálních zdrojů, což jsou malé sluneční a větrné elektrárny nebo generátory poháněné lihem, dřevoplynem či bionaftou.

Čím si tahle dlouhá ulice zasloužila privilegium být napojena přímo na elektrárnu? napadlo mě.

Souprava se rozjela a Jorika mě zatahala za ruku: „Na příští stanici vystupujeme.“

Zavrtěl jsem hlavou: „Ne. Vystoupíme až na další.“

A tak jsme to také udělali. Vystoupili jsme až na příští stanici, která byla od stanice Iris vzdálená zhruba dvě stě metrů. Jednotlivé stanice tady byly rozmístěné docela hustě.

Souprava odsupěla a já jsem se rozhlédl. Ocitli jsme se na dlouhé, široké a dobře osvětlené ulici. Středem se táhla dvojitá kolej městské dráhy, z obou stran lemovaná

širokými pásy trávníku s vysázenými stromy a keři. Za trávníky následovaly dlážděné chodníky ohraničené frontami třípodlažních domů.

Po chodnících korzovali lidé. Vlastně tu bylo docela živo.

Poblíž stanice jsem zahlédl velkou ceduli, zapíchnutou do trávníku a nasvícenou žárovíčkami. Bylo na ní napsáno: **BULVÁR VALENTINO**.

Ke stanici městské dráhy patřila otevřená čekárna s lavičkami a dobře osvětleným plánkem této části města. Chvíli jsem pláněk studoval. Došlo mi, že se nacházíme v lokalitě zasvěcené filmovému průmyslu. Podél bulváru Valentino se po obou stranách nacházely popisky *FILMOVÉ LABORATOŘE*, *FILMOVÁ PRODUKCE* a podobně. Napočítal jsem tu hned tři kina, konkrétně kino Kotva, kino Oko a kino Vesmír.

„Kolik je hodin?“ zeptal jsem se Joriky. Sám jsem hodinky už několik let nenosil.

„Támhle je otevřená kavárna,“ řekla bez odpovědi. „Dala bych si kafe a věneček se šlehačkou.“

„Fajn. Kolik je hodin?“

„Za deset minut sedm... Sakra! Myslela jsem si, že máme větší rezervu!“

„Uklidni se. Máme čtyřicet minut. Stihneme toho spoustu. Tady je stanice Iris, kde jsme měli vystoupit,“ poklepal jsem na pláněk. „Kde máš sjednanou schůzku?“

Podívala se do poznámek zapsaných na pomačkaném listu papíru. „Je to tady v týhle boční ulici,“ ukázala na pláněk. „Prej je tam svítící cedule... Proč jsme nevystoupili na stanici Iris?“

„Možná tam někdo postává a hlídá. Hned by mu bylo jasné, žeš přišla s doprovodem... Teď to vezmeme oklikou. Dostaneme se na místo zadem. Tudy,“ přejel jsem prstem po pláнку.

Vykročili jsme. Prošli jsme podlouhlým parčíkem až na chodník. Někdo ho pečlivě zametl a nejspíš i vydrbal kartáčem, takže byla vidět mozaiková dlažba pocházející z předapokalyptických časů. Pár obchůdků, cukráren a kavárniček mělo stále ještě otevřeno, což se poznalo podle rozsvícených výloh. Nad výkladními skříněmi povlávaly smrkové větvičky, barevné skleněné koule a další symboly Vánoc.

Svižně, zavěšeni jeden do druhého, jsme s Jorikou kráčeli k severu, tedy tam, kde se o pár kilometrů dál nacházelo centrum Bornnu. Asi tak sto metrů před stanicí Iris jsme odbočili do vedlejší ulice. Dalších sto metrů jsme pokračovali středem odbočky a s každým dalším krokem kolem nás houstla tma. Bulvár byl sice osvětlený pouličními lucernami, ale boční ulice už ne.

Šli jsme tak dlouho, dokud jsme nenarazili na příčnou ulici souběžnou s bulvárem Valentino. Zabočili jsme do ní.

„Já nic nevidím!“ vyjekla Jorika. „Zakopnu a natluču si koleno!“

„Teď je přesně ta chvíle, kdy máš bejt zticha,“ zavrčel jsem. „Drž se mě, a nic se ti nestane. Za chvíli se rozkoukáš a uvidíš toho dost.“

Mohl jsem z kapsy vytáhnout baterčičku a posvítit nám, ale to by o nás každý hned věděl. Stejně tu nebyla úplná tma, ale jen příšeří. Z bulváru Valentino sem dopadala dostatečná dávka světelného smogu.

MLčky jsme překonali vzdálenost k další odbočce. Zahnuli jsme doleva, tedy směrem k bulváru Valentino. Zář, která se odtamtud linula, nám připadala jako nejjasnější den.

„Měla tu svítit cedule,“ hlesla Jorika.

„Co říkáš?“

„Měla tu svítit cedule, aby každej věděl, že je tu konkurz. Ale je tady tma.“

Měla pravdu. Odsud až k bulváru Valentino se po obou stranách táhly fronty temných domů.

„Asi jsme měli zabočit až do příští ulice,“ nadhodila.

„Je to tahle. Projdeme skrz a omrkneme to.“

Ani já jsem si nebyl jistý, jestli nemáme být někde jinde. A pak zčistajasna pár kroků před námi se za prosklenými vstupními dveřmi rozzářilo světlo. Nade dveřmi se rozsvítil světelný panel. Uviděl jsem, že je na něm napsáno: **KONKURZY**.

Popadl jsem Joriku za rameno a zatáhl ji do boční uličky, která se příhodně otevírala po naší levé straně. Což nebyla ulička, jak jsem si vzápětí uvědomil, ale vjezd na vnitřní dvůr.

Zaslechli jsme zavržení dveří. Opatrně jsme vykoukli a uviděli, že z prosklených dveří vyšel chlapík v bundě do pasu a světlých kalhotách. Na hlavě měl nasazenou vysokou čapku s malým štítkem. Takovou, jakou nosí na přehlídkách veteráni ze Století válek, ale ti hodně staří.

Zapálil si cigáro. Zadíval se k bulváru a přiložil si k uchu něco černého a podlouhlého. „Tak co?“ zeptal se. „Přepínám.“

Z vysílačky, protože to, co držel u ucha, byla vysílačka, mu někdo odpověděl, avšak nerozuměli jsme slovům. Chlapík chvíli poslouchal a pak řekl. „Tak dobře. Počkáme. Konec.“

Zatáhl jsem Joriku hlouběji do dvora. Dvůr byl uklizený a patřil k baráku, nad jehož hlavním vstupem teď svítila cedule **KONKURZY**. V zadní stěně, sice v přízemí, ale dost vysoko, matně zářila dvě podlouhlá okénka. U stěny popufávalo jakési zařízení.

Přesunuli jsme se tam. Přece jen jsem vytáhl bateričku a posvítil si. Uviděl jsem, že popufávající zařízení je tvořené dvěma tlustými rourami vytaženými ze země a vedenými těsně u zdi domu. Ve výšce zhruba dvou metrů

byly roury ukončené fajfkami otočenými dolů, aby donitř nenapršelo. Na dotek byly roury teplé. Nikoli horké, ale teplé. Bylo mi jasné, že za stěnou je chladicí zařízení.

Chladnička

„Jsme tu správně,“ řekl jsem tiše. „Ale nemáme žádnou časovou rezervu.“

„Co teď?“ hlesla.

„Támhle přelezeme plot. Dostaneme se na vedlejší dvůr, pak na vedlejší ulici a po ní na bulvár Valentino. Z veřejného telefonu zavoláme do Ajniny kanceláře. Řekneme službě, co jsme zjistili.“

„To teda ne,“ rozdurdila se. „Jestli tě nenapadá nic lepšího, půjdu dopředu a promluvím s tím chlápkem. Na konkurz jdu přesně načas.“

Nad našimi hlavami, ve výšce dvou metrů, svítila dvě podlouhlá okénka. Blikl jsem tam baterkou. Podle odlesků jsem poznal, že okénka jsou mírně vyklopená ven, takzvaně „na ventilaci“.

„Vysadím tě,“ řekl jsem Jorice. „Podíváš se, co je uvnitř.“

Neprotestovala, a tak jsem to udělal. Popadl jsem ji nad koleno a nadzdvihl. Chytila se prsty za parapet, přitáhla se a podívala se dovnitř.

Postavil jsem ji zpátky na zem a ona mi šeptem vysvětlila: „Viděla jsem kus velkého stolu. Kolem dokola cimry jsou kachlíky. Jde odtamtud takovej divnej čmuch.“

Rázem mi bylo jasné, proč sem Joriku vylákali. Mohl jsem jí to říct a ona by odsud ještě ráda zmizela. V té chvíli jsem se však rozhodl.

„Jdu dovnitř,“ hlesl jsem.

„A kudy? Předem?“

„Tím okýnkem. Jen potřebuju něco pod nohy.“

Porozhlédl jsem se po dvorku. Na pár milisekund jsem si přisvítil baterčičkou a u plotu jsem našel pergolu se

zahradním stolem a skládacími židlemi. Zaměstnanci tady za letních dnů popíjeli kafe a pokuřovali.

Popadl jsem stolek, přenesl ho ke zdi a vyškrábal se na něj. Letmo jsem si prohlédl okénko vyklopené na škvíru ven. Někdo ho před chvílí otevřel, aby vyvětral čmuch zevnitř.

Před Apokalypsou vyrobili okénko z pseudodřeva, které je sice odolnější než skutečné dřevo, je ale vyrobené z plastu a z lisovaného papíru. Věděl jsem, že pseudodřevo po dvou stoletích střídání vedra a mrazu zkřehne. Takže jsem vzal za okenní křídlo a škulbl. Udělalo to tichý a šustivý zvuk. Zatím jsem však jen vytrhl ventilační zarážku.

Škulbl jsem v podélném směru a vyrval křídlo z pantů. I tentokrát to proběhlo v tichosti. Okno mi zůstalo v ruce. Podal jsem ho Jorice, aby ho položila na zem.

Abych se okénkem protáhl, musel jsem si svléknout naducanou průzkumáckou bundu. Pak už to šlo celkem dobře. S bundou v ruce jsem se protáhl dovnitř, šikovně jsem se otočil a spustil se na podlahu. Ocítl jsem se ve vykachlíkované cimře s velkým porcovacím stolem a umyvadlem v rohu. Kromě dvou podlouhlých okének už tady jiná okna nebyla. Osvětlení zajišťovala lampička se stínítkem, umístěná na štokrdlíku. Stínítko odráželo většinu světla na podlahu, a to byl také důvod, proč zvenku ze dvora vypadalo osvětlení tak chabě. Na štokrdlíku stál i červený telefon s otáčecím číselníkem.

Místnost byla vykachlíkovaná a měla vykousnutý tvar, nebo spíše vkousnutý dovnitř, protože do obdélníkového půdorysu vestavěli malou komůrku. Bylo mi jasné, že v komůrce je chladnička, do které venku vedou ty dvě popufávající roury. Tomu odpovídaly i masivní vypouklé dveře, podle všeho vyplněné tepelnou izolací. Teď byly dveře pootevřené, avšak v chladničce byla tma, a tak jsem neviděl, co je uvnitř.

Další dveře vedly na chodbu. Také byly pootevřené, a proto jsem viděl, že i na chodbě je rozsvíceno.

Ve vzduchu se vznášel pach uleželých vnitřností. Ne zrovna zkažených nebo hnijících. Prostě uleželých.

Znovu jsem si navlékl bundu, ale nezapnul jsem si ji, abych měl přístup k pažbě walthera.

„Já tady sama nebudu,“ ozvala se od okénka Jorika. To už ke mně prostrkávala svou velkou kabelku. Zachytil jsem kabelku dřív, než spadla na podlahu a nadělala hluk. Pak jsem chytil i Joriku, která to brala hlavou dopředu. Byla natolik štíhlá, že se oknem protáhla i v kabátě.

„Je tu telefon,“ zašeptal jsem. „Zatelefonujeme pro pomoc.“

To už jsem měl pistoli v ruce, nataženou a odjištěnou. Držel jsem ji tak, aby hlaveň směřovala ke dveřím na chodbu. Levačkou jsem si přiložil červené sluchátko k uchu. Uslyšel jsem oznamovací tón.

Jorika popadla kliku tepelně izolačních dveří. „Co myslíš, že je v té komoře?“ zeptala se šeptem.

„Nech to být!“ zasykl jsem na ni. „Neotevírej to!“

„Proč?“

„Nechci, abys to viděla!“

Stejně je však otevřela. Z komory se vyvalil chlad. Zároveň zesílil i čmuch uleželých vnitřností. Komůrka sice sloužila jako chladnička, ale vnitřnosti vydávaly charakteristický pach.

Než jsem stačil čemukoli zabránit, Jorika nadzvedla lampičku a posvítla si dovnitř.

„Heh,“ vydechla.

Uvnitř se nacházely obě pohřešované holky. Naporcované, zavěšené na hácích. Ruce, nohy, vykuchané trupy. Na polici stály dvě velké skleněné dózy, v nichž plavaly dvě hlavy s otevřenými ústy, doširoka otevřenýma nevidoucíma očima a rozcuchanými prameny vlasů.

Položila lampičku zpátky na štokrdle. Přibouchla dveře do komory a zajistila je pákovou klikou. Přibouchnutí naštěstí nevydalo hlasitý zvuk, protože zárubeň byla kolem dokola olepená těsnicí gumou.

V tu samou chvíli k nám dolehly kroky z chodby. Dveře na chodbu byly totiž pootevřené, jak jsem se zmínil.

„Teď musíš zůstat v klidu!“ zašeptal jsem k Jorice.

Nevydala ani hlásku. Nebyl jsem si jistý, jestli je natolik otrlá, nebo zda upadla do šoku.

Hlasy a kroky se přiblížily k nám.

„Karpen si byl jistej, že je ložená,“ řekl kdosi. Dlouhá chodba zkreslovala řeč, a tak jsem spíš odhadoval smysl, než že bych rozuměl slovo od slova.

Kroky utichly. Příchozí se zastavili těsně přede dveřmi.

„Počkáme na další šestku,“ řekl někdo jiný. „Třeba ještě přijede.“

„Jo. Karpen říkal, že počká na stanici... Kurva! Byl si jistej, že tady bude půl hodiny předem. Typická blbá slepice z nějakýho zapadákova na Periferii, povídal. S úděsným přízvukem.“

„Jen jestli Karpen nekecá. Třeba ji vůbec neměl tak loženou, jak si myslel.“

„Podle hlasu je Karpen pořádně vzteklej. Dneska večer se mu to nehodilo.“

„Teď už je to jedno,“ řekl první. „Když už jsme tady, musíme pořádně vyvětrat, než se ten čmouch rozleze do celého baráku. Nechápu, proč skladujeme i pajšl. Já bych to vyhodil.“

„Na pajšlu trvají. Je to součást kontraktu. Prej z toho chtějí uvařit polívku.“

„Já bych se z takový polívky poblil... Kdy že si přijedou pro zboží?“

„Zejtra večer. Nebo až v noci.“

„Musíme předání pořádně naplánovat. Pojistit se, aby nezačali vymejšlet nějaký kraviny, jako že nás třeba odkrouhnou a ušetřejí peníze.“

„Toho bych se nebál. Už jsme v obchodu zaběhnutí a oni budou chtít další maso.“

„Stejně si musíme dát pozor... ta druhá holka byla dost mrňavá. Taky dost hubená. Nevím, jestli za ni dostaneme plnou cenu. Tohle Karpen taky poslal, že zahákoval takovou mrňku. Riziko je stejný, a my ji nejspíš budeme muset dát se slevou.“

„Právě proto chtěl Karpen ještě jednu. Nějakou narostlou a masitou.“

Dveře se bez varování otevřely. Na prahu stanuli dva chlápci. Říkám dva, ale z toho druhého jsem viděl akorát rameno.

Ten, který se hrnul dovnitř, byl plešatý a tělnatý. Nejnápadnější na něm byla řeznická zástěra. Druhého z větší části zakrývala zárubeň, ale byl to ten týpek, který před chvílí pokuřoval na ulici. Tmavá bunda do pasu, světlé kalhoty.

Tlustoch zazíral do vykachlíkované cimry. Nemohl si nevšimnout mé maličkosti.

„Ani se nehněte,“ řekl jsem.

Tlustoch údivem vyhekl. Z pravice se mu rozvinula škrticí šňůra. Taková ta s držadly, která vypadá jako zkrácené švihadlo.

Druhý chlapík, ze kterého jsem teď uviděl i loket, sáhl za bundu a tasil zkrácenou dvouhlavňovou brokovnici s pistolovou pažbou. Takovou, jakou si svého času oblíbil i Hal Hargo.

To už jsem střílel.

Prásk-prásk.

Aniž jsem to zamýšlel, střelil jsem tlustocha dvakrát do prsou. Zároveň jsem se svižně přemísťoval nalevo, tedy

ke dveřím do chladicí komory. Levačkou jsem odstrčil i Joriku.

Druhý týpek stiskl spoušť. Jenom jednu. Jednu ze dvou. Měl dost sebekázně, aby si druhou komoru nechal nabitou.

V místnosti se zaprášilo, kousek od nás se rozlétly úlomky kachlíků. Chlapík střílel hodně zešikma, olověný kartáč nás bezpečně minul, ale i tak mi odražený brok nepříjemně zapíštěl kolem ucha.

Do tváře mě škrábl střípek prastaré obkládačky.

Znovu jsem dvakrát stiskl spoušť. **Prásk-prásk.** Nasypal jsem to do prázdného dveřního otvoru, protože tlustoch už ležel na zemi. Byla tu šance, že týpka s brokovnicí zasáhne odražená kulka. Nebo ho při troše štěstíčka oslepí rozstříknutá omítka.

Výstřely v uzavřené místnosti mě částečně ohlušily, ale i tak jsem podvědomě zaregistroval zvuk, který sem dolehl z chodby. *Klik-klak.* Chlapík v tmavé bundě vyhodil vystřelenou patronu a znovu ostře naládoval. Měl za ušima, to jsem musel uznat.

V zásobníku mi zbývaly čtyři náboje. Věděl jsem, že až je vystřílím, zůstanu na suchu. Další zásoby munice jsem totiž nechal doma. Naštěstí tu byla ještě Joričina kabelka, kterou jsem před chvílí odložil na porcovací stůl. Na dosah. Sáhl jsem dovnitř, vytáhl Joričin revolver a walthera zasunul do bundy. Výměna zbraní mi nezabrala ani vteřinu. Už jsem zase mířil na prázdný dveřní otvor.

Říkám prázdný, ale úplně prázdný nebyl. Přes práh, s nohama v chodbě a s trupem v místnosti, ležel řezník. Ten už nepředstavoval žádné nebezpečí.

Telefonní sluchátko jsem stále držel levačkou. Telefonní aparát v mezičase sklouzl ze stolku a třískl o kachlíky, když jsem si však přiložil sluchátko k uchu, uslyšel jsem oznamovací tón.

„Vytoč číslo,“ zašeptal jsem česky k Jorice, která klečela na podlaze. „Vytoč číslo! Budu ti diktovat.“

Ani jsem nedoufal, že to udělá, ale pustila se do toho. Šeptem jsem diktoval. Číselník hlasitě cvakal. Týpek v chodbě to musel slyšet.

Držel jsem sluchátko levačkou, pravou rukou jsem mířil na dveře. Na druhém konci drátu to dvakrát zazvonilo a pak to někdo zvedl.

„Tady kancelář paní Fuchs,“ ozval se povědomý hlas. Patřil týpkovi jménem Fridolin. Pamatoval si mě z Pustin nad Nyxehafenem, kde jsme se loni setkali s celou Ajninou kompanií, já jsem si však nepamatoval jeho. Míval službu u telefonu, párkrát jsem si s ním pokecal, ale naživo jsem se s ním v Bornnu ještě nesetkal.

„Fido? Nemůžu mluvit nahlas,“ zachrčel jsem. „Nemůžu mluvit konkrétně...“

Nedořekl jsem. Chlapík v tmavé bundě se přihrnul z chodby jako velká voda. Klopýtl o rezníkovu tělo a vystřelil z jedné hlavně.

Jeho klopýtnutí mělo dva následky. Následek první: dávka broků odsvištěla opět někam do kouta, kde roztrískala další kachlíky. Následek druhý: sice jsem také vystřelil, ale minul jsem ho.

Zpětný ráz mi škulbl hlavní nahoru. Než jsem znovu namířil, týpek zase vypálil, tentokrát do stropu.

Střelil jsem po něm ještě jednou, ale i tentokrát jsem minul.

Chlapík odskočil zpátky do chodby. Noha mu podklouzla na tělesných tekutinách, které vytekly z rezníka, ale i tak se dostal z mého palebného pole.

Kdybych byl duchapřítomný, mohl jsem přeskočit porcovací stůl, hupsnout do chodby a napálit to do něj, dokud má prázdnou zbraň. Jenže jsem to neudělal.

Slyšel jsem, jak dupe chodbou pryč.

Přizvedl jsem sluchátko. „Jsi tam, Fido?“

„To jsi ty, Gowery?“ ozval se Fridolin. „Co to bylo za střílení? Málem mi praskl bubínek, ty blbe. Máš zase průser?“

„Óbrprůser. Hledali jsme nějaký ztracený holky. Slyšel jsi o nich?“

„Vím, o čem mluvíš.“

„Našli jsme je. A je to fakt hnus.“

„Potřebuješ pomoci? Asi jo, že. Jinak bys nevolal. Kde jsi?“

Vysypal jsem to ze sebe poměrně podrobně: šestka, stanice Iris, boční ulice. Cedule *KONKURZY*, která už nejspíš nebude rozsvícená.

„Obvolám kluky,“ řekl Fido. „Jsi tam sám?“

„Jo. Ne. Jak se to vezme.“

„Nechceš tím říct, že je tam s tebou ta tvoje holka, vid', že ne.“

„Už se stalo.“

„Do prdele... Obvolám kluky a zavolám ti zpátky. Držte se.“

Vrazil jsem sluchátko Jorice: „Polož to do vidlice.“

Chytil jsem revolver obouruč a mířil na dveřní otvor. Týpek v tmavé bundě sice hlasitě utekl, ale mohl to být klamný útěk. Já bych to udělal takhle. S dupáním bych utekl, naládoval bych prázdnou zbraň a pak bych se potichu vrátil.

Možná že číhá za zárubní, dýchá otevřenými ústy a chystá se k dalšímu výpadu.

Čekali jsme. Když pak zazvonil telefon, já i Jorika jsme nadskočili leknutím.

Zvedl jsem sluchátko. „Jo?“

„Kluci už jsou na cestě,“ ozval se Fridolinův hlas. „Obvolal jsem je vysílačkou a pár jsem jich chytil v centru. Jsou sice nacamraný, ale budou tam za dvacet minut.“

„Hlavně aby s sebou měli dost zbraní.“

„Řekni mi, proti komu stojíme. Já jim to pak zavolám vysílačkou.“

Nepochyboval jsem o tom, že disponuje velkou vysílačkou s anténou umístěnou na střeše ministerstva vnitra a dovolá se po celém Bornnu. Tak jsem to ze sebe vysypal.

„Byli celkem tři. Jednoho jsem složil. Druhej má brokovnici dvojku. Třetího jsem neviděl, ale ometá se někde kolem.“

„To nás burcuješ kvůli dvěma vošoustům?“ zeptal se Fido. Podle hlasu jsem poznal, že se tlemí od ucha k uchu. „Nic se neboj, Gowery, záchrana je na cestě. Místní poliši už se tam začali stahovat, to střelení bylo slyšet dost daleko. Důrazně jsem jim nakázal, ať se drží zpátky. Ale kdo ví, jestli si nezačnou hrát na hrdiny. Tak bacha, ať neodpráskneš někoho z nich.“

„Dám si pozor.“

„Ono tam vlastně není opravdový policejní oddělení, ale ochranka Filmovejch ateliérů. Samí amatéři a vysloužilci. Určitě jich tam teď pobíhá nejmíň padesát – a to mi dělá starosti. Pokud tě zmerčí, tak neudrží pusy na zámek. Celý se to rozmázne a Inkvizitor se po nás pořádně povoží.“

„Chceš, abych zmizel, dokud to ještě jde?“

„Bylo by to od tebe laskavý. Ušetřil bys Ajně spoustu nepříjemností. Ale nenutím tě. Furt je lepší skandál, než abyste ty a tvoje holka skončili bradou vzhůru.“

„Tak dobře,“ řekl jsem. „Zkusíme potichu zmizet.“

„Díky. Hodně štěstí. Pak mi zavolej, jak to dopadlo.“

Položil jsem sluchátko.

Po špičkách jsem obešel stůl. Podél protější zdi jsem se protáhl až ke dveřím. Na příhodném místě jsem se odrazil, plavným skokem jsem přeskočil mrtvého řezníka a ocitl se v chodbě.

Dlouhá chodba byla prázdná.

Prázdná, vykachlíkovaná a osvětlená elektrickými svítilnami. Týpek nestačil ani zhasnout.

Gestem jsem vybídl Joriku, aby se ke mně připojila. Dohlédl jsem i na to, aby sebrala svoji kabelku. Když pak překračovala řezníka, rozkašlala se. Poté co povolí svalové napětí, začnou z těla vytékat tekutiny, které nevoní zrovna po fiálkách.

Už předtím, když jsme ještě stáli venku na dvoře, jsem si všiml zadního vchodu. Snadno jsme se tam dostali, prostě jsme z hlavní chodby odbočili doleva. Dveře na dvůr byly sice zamčené, ale otevíraly se ven, a tak jsem je bez potíží vykoppl.

Na dvoře bylo ticho a klid. Místní strážci zákona se drželi mimo.

Nevraceli jsme se na ulici. Na druhé straně dvora jsme přešli nízký plot a ocitli se na sousedním dvoře. Ze sousedního dvora jsme se dostali na souběžnou ulici.

Mávl jsem k zářícím světlům bulváru Valentino: „Za chvíli jsme z toho venku.“

„Oni,“ hlesla Jorika. „Oni mě nechtěli ošukat... Chtěli mě sežrat!“

Pokrčil jsem rameny: „Mám tě obejmout, lásko?“

„Ne... chci odsud být co nejdál... Jak nám mohl zavolat, když neznal číslo?“

„Kdo?“

„Ten, cos mu volal. Pak nám zavolał zpátky.“

„Není to jedno?“

„Hele,“ řekla rezolutně, „pokouším se myslet na jiný věc než na... víš, na co. Tak mi, prosím tě, odpověz.“

„Tak jo. Telefon, u kterýho sedí, má nejspíš displej, na kterým se zobrazí číslo volajícího.“

„Nejspíš?“

„Určitě. Jinak by nám nezavolał zpátky.“

„Takový telefony existují?“

„Z časů před Apokalypsou se jich v Bornnu dochovalo docela dost. Nemají v sobě počítač v pravém slova smyslu, jen mikročip, nebo jak se tomu říká. Pokud se v opuštěný části města připojíš na telefonní přípojku, můžeš si zavolat na službu, která má takovejhle telefon. Tam ti řeknou, ze kterého čísla voláš. Je to šikovný, co?“

Neřekla nic.

„Podařilo se mi odvést tvoje myšlenky někam jinam, lásko?“

„Jo. Ale nepřestávej. Odváděj dál.“

04

Na bulváru Valentino nás pohltil dav, který se právě vyhrnul z kina Vesmír. Šli jsme s davem až na stanici městské dráhy. Nastoupili jsme do soupravy, která příhodně přisupěla hned vzápětí. V dosti nacpaném vagonu jsme dojeli na křižovatku šestky s devítkou. Vystoupili jsme, počkali na devítku a dojeli na stanici Nezurka. Pokud jste pozorně sledovali mé dřívější vyprávění, tak víte, že z Nezurky jezdí sedmnáctka, která zastavuje v Zahradním městě. Takže jsme si počkali na sedmnáctku a ta nás zavezla domů.

Celý přesun z bulváru Valentino až do Zahradního města nám zabral něco přes hodinu.

V domku, který jsem už začal pokládat za svůj domov, zapadla Jorika do záchodokoupelničky. Zdálo se, že tam nějakou chvíli pobude. Takovýhle zážitek vám zamává s fyziologickými procesy, to mi můžete věřit.

Strčil jsem jí do koupelny puntíkové pyžamo, které tady zůstalo po fraudoktor Helze. Zkontroloval jsem dřevoplynový generátor a přihodil do něj pár polínek. Na ovládacím panelu jsem zvýšil vnitřní teplotu na dvacet stupňů Celsia. Pak jsem se pustil do telefonování.

„Kancelář frau Fuchs,“ ozval se ze sluchátka Fidův hlas.
„Tady Gowery. Už jsme doma.“

„To jsem rád. Hned tě přepojím na Ajnu. Chce s tebou mluvit.“

„Ještě moment, Fido. Něco mi pověz. Je sice blbost, že o tom mluvím zrovna teď, ale... Dvakrát ses mi dneska zahlásil z kanceláře paní Fuchs. Ona už není slečna? Něco mi uniklo?“

„Jo, něco ti uniklo. Řekne ti to sama. Přepojím tě.“

Zacvakalo to, zazněl volací tón a pak to někdo zvedl. Ozval se Ajnin hlas: „Co je? Nějaký nový zprávy?“

„Tady Gowery. Hlásím, že jsme doma.“

„Uch... to mi spadnul kámen ze srdce... Do čeho ses to zase namočil, ty trdlo?“

„Namočil jsem se do záležitosti, do který jsi uvrtala moji holku.“

„Takhle jsem to přece nechtěla! Slečna Jorika se měla zdržovat ve veřejných podnicích! Průběžně mi měla hlásit výsledky!“

„Projevila trochu víc iniciativy. Pak už to šlo tak nějak samospádem.“

„Musel to pro ni bejt hroznej šok. Kluci už mi nahlásili, co tam našli. Je to hnus všech hnusů. Jak to slečna Jorika zvládá?“

Cvakly dveře. Jorika, oblečená do pyžama, vstoupila do pokoje. „Moment, zeptám se jí. Ajna se ptá, jak to zvládáš, láska.“

„Nějak to překoušu...“

„Má milovaná říká, že to není nic, co by nespravila trocha péče, flanelový pyžamo a heřmánkovéj čaj. Potíží je v tom, že heřmánkovéj čaj nám došel.“

„Nechám ti tam zejtra nějakéj poslat. Ona zůstane u tebe, že jo? Nechám tam dopravit její věci. Zejtra nikam neodcházejte.“

„Nemáme se u tebe stavit v kanceláři? Nechceš to rovnou sepsat, ať to máme za sebou?“

„Já končím,“ řekla.

„Cože? Jak to myslíš? S čím končíš?“

„Prostě končím. Rozpouštím oddělení. Rozhodnutí padlo před čtvrtěhodinou.“

„A co že ses rozhodla tak najednou?“ vyhrkl jsem.

„Nebylo to najednou. Už delší dobu jsem byla na vážkách. Vlastně na mě tlačil i strejček. Že bych prej měla nakupovat plínky a dudlíky, a né rozkopávat komposty a tahat z nich ohnilý mrtvoly. Pořád jsem to nechtěla vzdát, ale dneska to byla poslední kapka. Jsem šťastná, že jsem nebyla na místě a nemusela se na to koukat.“

„Aha...“

„Asi máš pocit, že jsem tě zneužívala, Gowery. Že jsem s tebou vyjebávala. Což je pravda. V létě jsem tě nakomandovala zpátky do Bornnu, abys doprovodil Oggerda ke Keltský bráně. Když jste se pak vrátili, držela jsem tě v Bornnu. A teď, k dovršení všeho, jsem do Bornnu pozvala tvoji slečnu, abys mi odsud neutekl. Tohle všechno ode mě byly pořádný sviňárny.“

„Jo, to byly,“ souhlasil jsem. „Dneska seš vzácně sebekritická.“

„Plán byl takovej,“ řekla, „že Oggerd rozřeší záhadu Keltský brány a zároveň tam zahyne hrdinskou smrtí.“

„Moment! Co to říkáš? Čí to byl plán? Tvůj? Nebo tvýho strejčka?“

„Můj rozhodně ne. A jestli mého strejčka? To vážně nevím. Strejček držel nad Oggerdem ochrannej deštník, ale v poslední době už to nešlo. Já strejčka znám. Když se něco dlouho sere, tak ztratí trpělivost a vyřeší to po svém. Chápeš, jak to myslím?“

„Aha... na jaře, když se Oggerd tak trochu zcvoknul, mě

strejček požádal, abych ho střelil do hlavy. Oggerda, ne strejčka.“

„Tak vidíš. Už toho bylo přespříliš... Abych ti odpověděla na otázku: Oggerdova hrdinská smrt nebyl strejčkův plán, ale strejček byl ochotnej to akceptovat. Jenže já jsem s tím nesouhlasila. Proto jsem k Oggerdovi přilepila zpátky vás dva. Tebe a Harga. Abyste ho podpořili. Můj plán vyšel a Oggerd je naživu.“

„Hargovi jsi zničila pedagogickou kariéru,“ nadhodil jsem.

„Ále, prosím tě! Tak začne učit příští semestr! Nebo příští rok! Navíc má Ninu a užívá si tělesnejch slastí, takže z toho vyšel až moc dobře.“

„No jo... ale pořád nechápu jednu věc. Oggerd je pryč. Zmizel v Pustinách. Proč jsi mě držela v Bornnu? Proč jsi mě nenechala odejít domů do Prahy?“

„Oggerd se přece vrátí, ty blbe! Vráti se, aby si to vyřídil se všema, který mu celej život ubližovali! Vráti se a bude potřebovat veškerou pomoc!“

„Oggerd se vrátí?“ zablekotal jsem.

„Jasně že jo! A nebude to trvat ani moc dlouho, tím si buď jistej!“

„Tak proč se nevrátil s náma?“

„Čas návratu si vybere on sám. Moment překvapení, chápeš?“

„Aha...“

„Druhej důvod je ten, že se od vás chtěl odříznout. Aby vás ochránil, chápeš? Aby vás pak nespojovali s tím, co udělá, až se vrátí.“

„Aha...“

„Pomoc Oggerdovi je důležitější než tvoje a Hargovo pohodlíčko.“

„O tom by se dalo diskutovat.“

„Chceš snad říct, že Oggerda odmítáš podpořit?“

„Samozřejmě že ho podpořím! O tom vůbec nepochybuj!“

„Takže můžu strejčkovi říct, že zůstáváš?“

„Cože? Co to má společného s tvým strejčkem?“

„Já to tady balím, ale strejček po mně musí uklidit všechn ten bordel. Ty už jsi do toho zatažená, takže bys mu mohl vypomoci. Za to tě nechají bydlet v tom domku. Prodlouží ti permanentku na městskou. Plus budeš mít další výhody.“

„No...“

„Hele, řeknu ti to na rovinu. Já to tady balím, protože bych byla nerada, kdyby to vyvrcholilo potratem. Potřebujeme nového rezidenta v systému. Někoho, kdo bude mít přístup k informacím. Teď už to nebudu já, ale ty.“

„Strejček ví, že se ze mě stane Oggerdův rezident?“

„Ne, neví to. Ani se to nedozví... Tak co, jdeš do toho?“

„Jo. Ukecala jsi mě.“

„Ještě jsem ti chtěla říct jednu věc. Už nejsem slečna, ale vdaná paní.“

„To je ale překvapení... Koho sis vzala?“

„Basela.“

„Cože? Basela?“

„Jo. Basela. Znáš ho přece, ne? Pamatuješ si na něj?“

„Právě že ho znám. Proto se divím. Proč zrovna on?“

„Protože jsem zpanikařila, ty blbe! Předložila jsem Baselovi návrh a on na to kejnul. Formální manželství. Já ho budu finančně podporovat a budu mu tolerovat jakýkoliv avantýry. On se stane formálním otcem mého dítěte, takže ze mě nebude svobodná matka. Chvilí to vydržíme a pak se spořádaně rozvedeme.“

„Musím uznat, že to vypadá jako dobrý plán,“ připustil jsem.

„Jenže to nebylo zase tak dobrý rozhodnutí. Vzali jsme

se víceméně tajně a strejček se mohl pominout, když to pak zjistil. Že prej jsem se vdala hluboko pod svoji úroveň. Že jsem společensky znemožnila celou rodinu.“

„Strejček by ti sehnal nějakýho vhodnějšího ženicha?“

„Jo. To by sehnal. Ale já jsem s Basalem spokojená, protože z toho nebude chtít nic vytrískat. Basel je hodnej kluk. S motorama a mechanickějma věcičkama dokáže zázraky. Jenže... jenže je tu jedna věc, ze který mám strach. Stahujou se mračna a blíží se bouře, abych to řekla opisně. Basel mě nedokáže ochránit, až kolem začnou lítat blesky. Ani to po něm nemůžu chtít.“

„To asi ne,“ souhlasil jsem.

„Zeptám se tě, Gowery, budeš mě chránit, dokud se nevrátí Oggerd?“

„Řeknu ti to na rovinu, Ajno. Ty sama jsi mi celkem ukradená, ale udělám všechno, abych ochránil dítě, který čekáš.“

„Díky alespoň za to, Gowery.“

Zavěsila.

Uvědomil jsem si, že Jorika je takřka nalepená na sluchátko. Slyšela všechno. I to, co říkala Ajna.

Položil jsem sluchátko do vidlice. Jorika se trochu odtáhla.

„Takže,“ zeptala se, „co je vlastně zač ten Oggerd, že je tak důležitěj?“

„Tak dobře,“ řekl jsem. „Prozradím ti tajemství. Oggerd je syn Orlanda Orgonskýho.“

„Aha... takže je dědičnej vládce Orgonu?“

„Jo, to je.“

„Což znamená, že může převzít vládu nad Orgonem, kdyby se o ni přihlásil?“

„To by asi mohl, ale neudělá to. Jednak by musel prokázat, že je opravdu Orlandovým synem. Což by asi prokázal, ale během procesu dokazování by ho nejspíš zavraždili.“

To ale není podstatný. Riziko by Oggerda neodradilo. Jenže do toho nepůjde z jiného důvodu. My jsme v Orgonu byli, víš? On a já. Ve Vindoboně jsme se setkali se současným vládcem, s Herr Mansfeldem. Je to potrhlej chlapík, ale férovej a čestnej. Spravuje Orgon dobře. Kdyby tam vládnul nějakej zmetek, tak by se dalo mluvit o převzetí, ale proti Herr Mansfeldovi Oggerd nepůjde.“

„Herr Mansfeld je nemocnej,“ nadhodila Jorika.

„Tak je nemocnej – no a co? Zase se uzdraví.“

Jorika zakroutila očima, což znamenalo, že mi něco tají. Než jsem však začal vyzvídat, položila mi další otázku: „Jaine Fuchs ví, že je Oggerd dědic Orgonu?“

„Určitě to ví.“

„Takže si od něj nechala udělat dítě z vypočítavosti?“

„Nějaká vypočítavost v tom nejspíš byla.“

„Aha... a proč se Oggerd vrátí, když nechce převzít Orgon? Proč nezůstane v Pustinách?“

„Slyšelas to. Chce učinit přítrž všemu tomu buzerování. Dvakrát mu vymazali paměť. Nechali mu do hlavy zabudovat udělátko, který z něj sice udělalo supervojáka, ale má i nevýhody... a zavraždili mu otce.“

„Takže jde o pomstu.“

„Ne, o pomstu ne. Oggerd není mstivej. Ale ti zmetci mu ztrpčujou život už hrozně dlouho a nechtějí toho nechat. Oggerd se s nima musí vypořádat. Buď on, nebo oni. Tak to prostě je.“

„Ty ho podpoříš.“

„Oggerd je můj přítel a já mu hodně dlužím. Nemůžu udělat nic jiného než se postavit vedle něj.“

„Takže... teď jsem do toho zatažená i já.“

„Jsi v tom až po uši, lásko... Ale víš co? Posadím tě na vlak a pošlu zpátky do Prahy.“

„Uděláme to jinak. Ty podpoříš Oggerda a já podpořím tebe.“

„Jak mě podpoříš, prosím tě?“

„Třeba tím, že tě budu opečovávat. Budu tě udržovat v dobrý náladě.“

„Heh? Tohle je tvůj plán? Promiň mi upřímnost, ale zatím si nevedeš moc dobře. Trpím sexuální frustrací a každou minutu se to zhoršuje.“

Přikývla: „Tak s tím budeme muset něco udělat. Teď hned... Máš tady nějaký skafandříky?“

Nebyl jsem si jistý, jestli jí vůbec došlo, čeho se dneska stala svědkem. Možná se pořád ještě neprobrala ze šoku.

Nebylo příliš etické využívat – a zneužívat – její vstřícnost... ale pokud se otvíralo startovací okno, tak jsem ho nemínil propásnout.

Kapitola druhá

Bílé Vánoce

01

Asi bych měl vysvětlit, co je Jorika zač.

Seznámil jsem se s ní v létě, když jsem se po deseti letech vrátil domů do Paragu, jak se v germánštině říká Praze.

Teď jsem to ale neřekl úplně správně. S Jorikou se znám odedávna. Když jsem však Prahu před deseti lety opouštěl, bylo jí osm a já jsem ji vnímal jako dítě z přiřazené rodiny.

A teď to přijde: Jorika je moje nevlastní sestřenice. Nevlastní, rozumíte? Nejsme pokrevně spříznění.

V Praze jsme se po mém návratu nějakou chvíli oťukávali. Pak došlo ke vzplanutí a prožili jsme vášnivý vztah trvající zhruba jeden měsíc. Koncem srpna mě pak Ajna odvolala a poslala s Oggerdem ke Keltské bráně. Což znamená, že od konce srpna až doteď jsem Joriku neviděl. Neměl jsem ponětí, jestli z ní všechna letní vášeň nevyprchala.

Ale nejspíš nevyprchala, když za mnou přijela až do Bornnu.

Asi jste pochopili, že když mluvila o skafandříku, měla na mysli prezervativ. Rozhodně si nepřála otěhotnět. Naštěstí jsem se naučil být připraven. Není nic trapnějšího než pozdě večer lézt do otevřených putyk a vyptávat se výčepních, jestli mají v nabídce i základní drogistické zboží.

Vytáhl jsem ze šuplete krabičku se třemi hygienicky zabalenými kousky. Všechno se mohlo vrátit do starých kolejí. Tím myslím do kolejí z letošního léta. Obrazně řečeno, samozřejmě.

02

Zatímco jsme se věnovali jeden druhému, začalo sněžit.

Sněžilo celou noc a napadlo třicet centimetrů sněhu. Vzdálené cinkání sedmnáctky, podle kterého jsem se naučil určovat čas, jsem následující dopoledne nezaslechl ani jednou. Koleje byly zasněžené a sedmnáctka nevyjela z depa.

Bornnský dopravní podnik si však dokázal poradit. Poslal na tratě prohrnovací lokomotivy, které postupně čistily jednu dráhu za druhou. Po poledni už byla pročištěna i trať sedmnáctky. Na stanici vystoupili a sněhem si k nám prošlapali cestičku Anton a Norris. Odemkli si vlastním klíčem. V předsíni hlasitě dupali a oklepávali si sních z bot, aby nás upozornili, že jsou tady. Pak vešli.

Pro jistotu zrekapituluji, co jsou ti dva zač. Norris je pětatřicetiletý, drsně vyhlížející týpek, černovlasý a s ofinou spadající do očí, spíš podsaditý než vysoký. Nejenže vypadá drsně, on taky drsný je. Anton je nenápadný čtyřicátník s delšími vlasy začesanými dozadu a s kulantním vyjadřováním. Zásadně mluví tiše a spisovně. Pokud někdy udělá vtip, tak natolik jemný, že ho ani nepostřehnete.

V předsíni si odložili šedomodré bundy do pasu s náprsními kapsami uzpůsobenými k nošení pistole. Když si vezmete takovouhle bundu, nemusíte se kšírovat do řemení se zavěšeným holstrem. Řemení je totiž všité přímo do podšívky. Já jsem teď nosil podobnou bundu, ale tmavozelenou a s kapucí poskládanou do límce. Jejich bundy měly normální límce, a dokonce i s klopami.

Když v předsíni udělali dost hluku, vstoupili do pokoje. Sporádaně se představili. Norris přivlekl velkou cestovní tašku, nadzvedl ji a kývl k Jorice: „Tady jsou vaše věcičky, milostivá. Nemějte obavy, že jsem na něco z toho sahal. Balila to moje holka.“

Zeptal jsem se jich, jestli si dají kávu nebo čaj. Pak jsme se každý se svým hrnkem usadili kolem stolu. Anton vytáhl poznámkový blok a začal se vyptávat, jak se to včera seběhlo a co tomu předcházelo. Mluvil tiše, zdvořile, spisovně a vše si pečlivě zapisoval. Jorika mu předala vizitku chlapíka, který jí sliboval hereckou kariéru (Harvard Jenks, jak znělo jméno na vizitce). Anton se vyptal na chlapíkovo vzezření (hubená tvář, tmavé vlasy začesané dozadu, knírek, hranaté brýle a jizva na bradě) i na oblečení (vojensky vypadající sáčko se stojacím límcem, jaké teď v Bornnu nosil kdekdo, košile s kravatou a k tomu i nějaké kalhoty).

Anton si pak podrobně prošel průběh včerejšího večera. Zapsal si popis týpka v tmavé bundě, který nejdřív pokuřoval venku na ulici a pak na nás vytáhl zkrácenou brokovnici. Zatímco se vyptával, Norris mlčel a upíjel kafe.

Když to s námi Anton probral, schoval poznámkový blok a řekl: „Celá záležitost je nesmírně výbušná. I nepatrná zmínka o kanibalismu by v Bornnu způsobila obrovský rozruch. Je vám jasné, že se o tom nesmíte šířit?“

Přikývli jsme, že je nám to jasné.

Podíval se na mě: „Ajna říkala, že s námi budeš spolupracovat i nadále, Gowery. Koneckonců jsi do toho zatažený. Byl jsi tam. Viděl jsi vnitřek chladáku. A co slečna Jorika? Byla by ochotna pomoci s dalším pátráním?“

„To už udělala,“ řekl jsem prudce. „Málem to dopadlo špatně.“

Anton zavrtěl hlavou: „Tentokrát by se jednalo o sběr informací na veřejnosti. V naprostém bezpečí.“

„Jdu do toho,“ řekla Jorika.

„Děkuji vám,“ přikývl Anton. „Děkuji vám svým jménem i jménem pana Albrechta.“

„Co se čeká, že bude Jorika dělat?“ zeptal jsem se.

„Už se rýsuje určitá představa,“ vysvětlil nám Anton. „Pan Albrecht je toho názoru, že ji začneme uskutečňovat až po Novém roce.“

„Včera jste nikoho nechytli a stopa vychladla,“ konstatoval jsem.

„Přesně tak,“ přikývl Anton. „Pachatelé dílem uprchli a dílem jsou mrtví. Pan Albrecht mi kladl na srdce, ať se nezmiňuji o tom, že jste to zavinili svým amatérským přístupem.“

Jorika se nadechla, aby něco odsekla. Stiskl jsem jí ruku, a tak neřekla nic.

„Teď povede vyšetřování pan Albrecht?“ zeptal jsem se. „Ajna opravdu končí?“

„Přesně tak,“ přikývl Anton. „Její oddělení bude zčásti rozpuštěno a zčásti přejde pod pana Albrechta, aby dokončilo rozpracované případy.“

„Vy dva přecházíte do nového týmu?“ ujistil jsem se.

Anton přikývl: „Já ano.“

Norris zavrtěl hlavou: „Já ne.“

„Co budeš dělat dál, Norrisi?“ zeptal jsem se.

„Stěhuju se i se svojí holkou do Kaskád. Budu tam zaměstnanej jako Ajnin vrátnej.“

„Vrátnej?“

„Vrátnej, opravář, údržbář a tak.“

Bylo mi jasné, že Norris se bude v Kaskádách starat především o Ajninu bezpečnost.

„Abych nezapomněl,“ řekl Anton. „Tohle ti posílá Ajna.“

Vytáhl obálku a podal mi ji. „Kromě toho vám pan Albrecht vzkazuje, že si máte užívat svátků, protože vás začne úkolovat až v novém roce.“

Pak se rozloučili a vyrazili na stanici, protože se přiblížil čas, kdy tu podle jízdního řádu projížděla sedmnáctka.

Po jejich odchodu jsem rozlepil obálku. Vytáhl jsem kartičku čtvercového formátu, na které zlaceným písmem stálo:

Slečna Jaine FUCHS a pan Heinrich BASEL

sdělují všem svým přátelům a příznivcům

že dne 14. 12. roku 106 l. c. uzavřeli sňatek

a stali se z nich

MANŽELÉ

Na základě vzájemné dohody budou i nadále používat svá dosavadní příjmení, tedy Fuchs a Basel.

Kromě toho byl v obálce ručně psaný vzkaz na papíru vytrženém z bloku:

Pro slečnu Joriku a Goweryho: Na 24. 12. (na zítřek) jsem vám zamluvila stůl U Dvou kočiček. Je to stůl pro 4 osoby, bude tam i Hargo a Nina. Přijďte v 16:00. Útrata jde na mě. Užijte si to. Ajna F

Ukázal jsem pozvánku Jorice. Ne protestovala, jen se zeptala: „Ten pan Albrecht, kterej nás bude úkolovat – to je kdo?“

Pousmál jsem se: „Ty nejseš moc informovaná, co? Dante Albrecht je Ajnin strejček. V současné době působí jako zastupující ministr vnitra, takže je fakt velká šajba.“